

การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ

อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

AN APPLICATION OF THE FIVE PRECEPTS FOR DAILY LIFE OF THE

ELDERS IN PARAKAM SUB-DISTRICT, PAKPHANANG DISTRICT,

NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE

พระครูโสภณรัตนบัณฑิต

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช

พระครูโสภณชัยสิทธิ์ ชยมงคล (ไชยมงคล)

เจ้าอาวาสวัดป่าระกำใต้ ตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1. เพื่อศึกษาการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช 2. เพื่อเปรียบเทียบการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีเพศ ระดับการศึกษา อาชีพ ก่อนอายุ 60 ปี และบุคคลที่อาศัยอยู่ร่วมกันในปัจจุบัน ต่างกัน 3. เพื่อนำเสนอแนวทางส่งเสริมการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ดำเนินการวิจัยโดยวิธีวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ จำนวน 196 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม โดยมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .924 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t- test) One - Way ANOVA (F-test) และทดสอบแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้าน

การงดเว้นจากการประพาศิวิตในทางประเวณี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ด้านการงดเว้นจากการลักทรัพย์ และ ด้านการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

2. ผลการเปรียบเทียบการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบล ป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า ผู้สูงอายุก่อนอายุ 60 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนผู้สูงอายุ ที่มีเพศ ระดับการศึกษา และบุคคลที่อาศัยอยู่ร่วมกันในปัจจุบัน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. แนวทางส่งเสริมการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เสนอแนะว่า ควรหมั่นฝึกสติก่อนพูดอยู่เสมอ ควรอบรมชี้ให้เห็นถึงโทษและประโยชน์ของการใช้คำพูด

คำสำคัญ : ศีล 5, ชีวิตประจำวัน, ผู้สูงอายุ, ต.ป่าระกำ อ.ปากพนัง จ.นครศรีธรรมราช

ABSTRACT

The objectives of this research were as follows; 1. To study an application of the five precepts for daily life of the elders in Parakam sub-district, Pakphanang district, Nakhon Si Thammarat province. 2. To compare an application of the five precepts for daily life of the elders in Parakam sub-district, Pakphanang district, Nakhon Si Thammarat province in terms of sexes, degrees of education, occupations before 60 years, and abiding in the present time as differently. 3. To presented the suggestions about to promote an application of the five precepts for daily life of the elders in Parakam sub-district, Pakphanang district, Nakhon Si Thammarat province. This is a quantitative research, the samples were composed amount 196 persons, the instrument was questionnaire at the reliability .924, data analysis by package computer program. The statistics were applied as follows; frequency, percentage, arithmetic mean, standard deviation, t-test, One Way ANOVA (F-test) and LSD method (Least Significant Difference).

The findings were as follows:-

1. An application of the five precepts for daily life of the elders in Parakam sub-district, Pakphanang district, Nakhon Si Thammarat province by overview was at moderate level when considered in each aspects found that the aspect of sexual misconduct was the highest average and followed up the aspect of abstain from stealing and the aspect of abstain from intoxicating was the lowest average.

2. An application of the five precepts for daily life of the elders in Parakam sub-district, Pakphanang district, Nakhon Si Thammarat province found that in terms of occupations before 60 years found that there were different as statistically significance at 0.05, but in terms of sexes, degrees of education, and abiding in the present time found that there were not different as statistically significance at 0.05.

3. The suggestions about to promote on application of the five precepts for daily life of the elders in Parakam sub-district, Pakphanang district, Nakhon Si Thammarat province almost they recommended that there should beware before speaking, there should train about the advantages and disadvantages of speech.

Keywords: Five precepts, Daily life, Elders, Parakam sub-district, Pakphanang district, Nakhon Si Thammarat province

บทนำ

บรมธรรมอันเป็นสิกขาบทเบื้องต้น ที่ได้บัญญัติไว้เป็นแนวทางแห่งการรักษาเสถียรภาพแห่งชีวิตและสังคมมนุษย์ รู้จักโดยทั่วกันว่า ศีล 5 ปรากฏในสูตรต่าง ๆ มี จักกวัตติสูตร เรื่องการปรากฏของจักรแก้ว พระพุทธเจ้าได้ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย จากนั้น จักกแก้วหมุนไปยังมหาสมุทรทิศตะวันออกแล้วกลับเวียนไปทางทิศใต้ ฯลฯ หมุนไปยังมหาสมุทรทิศใต้แล้วกลับเวียนไปทางทิศตะวันตก ท้าวเธอพร้อมด้วยจตุรงคินีเสนาได้เสด็จตามไป เสด็จเข้าพักแรมพร้อมด้วยจตุรงคินีเสนาในประเทศที่จักรแก้วอันเป็นทิพย์หยุดอยู่พระราชาทันทีทั้งหลายที่เป็น

ปฏิบัติในทิศตะวันตก พวกกันเสด็จมาเฝ้าแล้วกราบทูลอย่างนี้ว่า ‘ขอเดชะ มหาราชเจ้า พระองค์โปรดเสด็จมาเถิด ขอรับเสด็จพระองค์ราชสมบัติของหม่อมฉันเป็นของพระองค์ โปรดประทานพระราโชวาทเถิด พระเจ้าข้า’ ท้าวเธอตรัสตอบอย่างนี้ว่า ‘พวกท่านไม่ฟังข้าสัตว์ ไม่ฟังถือเอาสิ่งของที่เจ้าของเขาไม่ได้ให้ ไม่ฟังประพฤติผิดในกาม ไม่ฟังพูดคำเท็จ ไม่ฟังดื่มน้ำเมา และจงครองราชสมบัติไปตามเดิมเถิด พระราชาทั้งหลายที่เป็นปฏิบัติในทิศตะวันตกเหล่านั้น กลับอ่อนน้อมต่อท้าวเธอ’ (มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย , 2539)

สภาพความเป็นอยู่และสังคมในปัจจุบันนี้ ทำให้คนเราเปลี่ยนไป แข่งขันกัน ทำร้ายกัน โกรธกัน เกลียดกัน และมีปัญหาความขัดแย้งกันมากขึ้น ส่วนหนึ่งมาจากการที่ทุกคนใส่ใจผู้อื่น น้อยลงและเอาใจใส่ดูแลตัวเองน้อยลงเช่นกัน ในโลกแห่งการทำงานและการใช้ชีวิตอย่างมีความสุขนั้น การที่เราจะก้าวหน้าในชีวิตในทุกๆ เรื่อง ทั้งเรื่อง การงาน ครอบครัวและสังคม ได้นั้น เราควรประพฤติปฏิบัติตนให้ดี และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ การถือศีล 5 และยึดมั่นในศีลธรรมจรรยา นั้นก็เป็นสิ่งที่เราควรปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เพื่อความเป็นสิริมงคลให้กับชีวิตของเรานั้นเอง การประพฤติธรรมเพื่อส่งเสริมการรักษาเบญจศีลให้มีความมั่นคงยิ่งขึ้น มี 5 ประการ ซึ่งต้องปฏิบัติควบคู่ไปกับหลักเบญจศีล คือ การมีเมตตากรุณาต่อสัตว์ทั้งหลาย การประกอบสัมมาชีพที่สุจริต การมีกามสังวร ยินดีเฉพาะคู่ครองของตนเอง การมีสัจจะ และการมีสติสัมปชัญญะ ซึ่งเบญจธรรมดังกล่าวเป็นการประพฤติปฏิบัติควบคู่ไปกับหลักเบญจศีล อันเรียกว่าเบญจศีลเบญจธรรม (วิทยาลัยสงฆ์ธรรมจักรเชียงใหม่, 2545)

เมื่อเข้าสู่วัยสูงอายุ อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และเศรษฐกิจของผู้สูงอายุ บางคนรับไม่ได้ต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น บางคนคับข้องใจในตนเอง บางคนมีความขัดแย้งกับลูกหลานหรือคนใกล้ชิด จึงเป็นที่มาของความเครียด อาการซึมเศร้า และการไม่มีความสุข การที่ผู้สูงอายุจะมีความสุขได้นั้น สิ่งแรกที่ผู้สูงอายุจะต้องทำ คือ การปรับตัวทั้งด้านร่างกาย จิตใจ ความคิด อารมณ์ และสภาพความเป็นอยู่ของตนเอง โดยเริ่มจากการปรับใจของตนเองให้ได้ ด้วยการเปิดใจยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งของตนเองและสิ่งใหม่ๆ ในสังคม เปิดรับและยอมรับความคิดเห็นของลูกหลานและคนอื่นให้มากขึ้น ไม่เก็บตัวหรือแยกตัวเองออกจากครอบครัวหรือสังคม พยายามเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ ของครอบครัว เพื่อนฝูง ชุมชนหรือสังคม มีความยืดหยุ่นในเรื่องต่างๆ ให้คิดอยู่เสมอว่า ทำอย่างไรจึงจะอยู่ร่วมกับครอบครัวและคนอื่นให้ได้อย่างดีที่สุดเท่าที่ทำได้ ทำอย่างไรที่จะให้มี

ความขัดแย้งกันน้อยที่สุด ตลอดจนพยายามช่วยตนเองในด้านต่างๆ ให้มากที่สุด และยอมรับความช่วยเหลือและการดูแลของลูกหลานเมื่อถึงเวลาที่จำเป็น ก็จะทำให้ผู้สูงอายุสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข

นายกองค์การบริหารส่วนตำบล และวัดในตำบลป่าระกำ อำเภopakพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ร่วมมือกันส่งเสริมให้ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ ให้เข้าวัดปฏิบัติธรรมเป็นประจำ เป็นการวางแผน พัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุให้มีคุณภาพตามหลักทางพระพุทธศาสนา เป็นศูนย์รวมของผู้สูงอายุในเขตชุมชนรอบ ๆ วัด มาเป็นแนวทางการปฏิบัติในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุ ตามสิกขาบท 5 ประการ คือ เจตนางดเว้นจากการฆ่าสัตว์ เจตนางดเว้นจากการลักทรัพย์ เจตนางดเว้นจากการประพฤติดินในกาม เจตนางดเว้นจากการพูดเท็จ เจตนางดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย เมื่อปฏิบัติได้ย่อมได้อานิสงส์ คือ ความไม่เดือดร้อนใจในปัจจุบันและอนาคต ศิลคือความไม่ประมาท ไม่ล่วงละเมิดมีเจตนาความตั้งใจที่จะรักษากาย วาจาให้เรียบร้อย เป็นปกติ มีเว้นจากการ ฆ่าสัตว์ แต่การส่งเสริมให้ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ ให้เข้าวัดปฏิบัติธรรม มีโอกาสรักษาศีล 5 นั้น เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำให้ดียิ่งขึ้น และเป็นแบบอย่างที่ดีงามของเยาวชนชาวพุทธต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภopakพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อเปรียบเทียบการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภopakพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีเพศ ระดับการศึกษา อาชีพก่อนอายุ 60 ปี และบุคคลที่อาศัยอยู่ร่วมกันในปัจจุบัน ต่างกัน
3. เพื่อนำเสนอแนวทางส่งเสริมการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภopakพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ได้แก่ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้สูงอายุที่มีอายุ 60-80 ปี และอาศัยอยู่ในตำบล ป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 392 คน (องค์การบริหารตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช, 2554)

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ ศึกษาการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ ด้านการละเว้นจากปาณาติบาต, ด้านการละเว้นจากการลักทรัพย์, ด้านการละเว้นจากการประพฤตินองหน้ำมือในทางประเวณี, ด้านการละเว้นจากการพูดเท็จ และด้านการละเว้นจากการดื่มสุราเมรัย

3. ขอบเขตด้านสถานที่

การวิจัยครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะผู้สูงอายุที่พักอาศัยอยู่ในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีเพศต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน แตกต่างกัน
2. ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน แตกต่างกัน
3. ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีอาชีพก่อนอายุ 60 ปีต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน แตกต่างกัน
4. ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีบุคคลที่อาศัยอยู่ร่วมกันในปัจจุบัน ต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้สูงอายุที่มีอายุ 60-80 ปี ที่พักอาศัยอยู่ในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 392 คน กำหนดขนาดของกลุ่ม

ตัวอย่างโดยใช้ตาราง Krejcie และ Morgan ที่ระดับความคลาดเคลื่อนไม่เกิน .05 (สงครี ชมภูวงศ์, 2549) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 196 คน โดยการกำหนดช่วงของกลุ่มตัวอย่าง หาได้โดยนำจำนวนประชากรหารด้วยจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ในที่นี้ได้จำนวนประชากร คือ ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอบางบาล จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 392 คน แล้วทำการหารด้วยจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ คือ 196 คน ได้เท่ากับ 2 ดังนั้นจึงใช้ 2 เป็นช่วงของการเลือก คือเลือกกลุ่มตัวอย่างในคนที่ 2 ของผู้สูงอายุที่ มาประชุมกันในวันประชุมผู้สูงอายุของตำบล ต่อจากนั้นก็นำแบบสอบถามไปแจกกับผู้สูงอายุที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จนครบ 196 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอบางบาล จังหวัดนครศรีธรรมราช

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t- test) One - Way ANOVA (F- test) และทดสอบแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

ผลการวิจัย

1. ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอบางบาล จังหวัดนครศรีธรรมราช มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการงดเว้นจากการประพาศติผิดในทางประเวณี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการงดเว้นจากการลักทรัพย์ และ ด้านการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

2. การเปรียบเทียบตัวแปรที่ศึกษา พบว่า

1) ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอบางบาล จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีเพศต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการงดเว้นจากปาณาติบาต ด้านการงดเว้นจากการลักทรัพย์ ด้านการงดเว้นจากการประพาศติผิดในทางประเวณี ด้านการงดเว้นจากการพูดเท็จ และด้านการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2) ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอบางบาล จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการงดเว้นจากการประพฤติผิดในทางประเวณี ด้านการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้สูงอายุที่มีการศึกษาประถมศึกษาหรือต่ำกว่า มีการงดเว้นจากการประพฤติผิดในทางประเวณี และมีการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัยมากกว่าผู้สูงอายุที่มีการศึกษามัธยมศึกษาหรือ ปวช. หรือ ปริญญาตรีหรือปริญญาโท ส่วนด้านการงดเว้นจากปาณาติบาต ด้านการงดเว้นจากการลักทรัพย์ ด้านการงดเว้นจากการพูดเท็จ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3) ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีอาชีพก่อนอายุ 60 ปีต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4) ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีบุคคลที่อาศัยอยู่ร่วมกันในปัจจุบันต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการงดเว้นจากการพูดเท็จ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่กับบุตรหลานหรือญาติพี่น้องมีการงดเว้นจากการพูดเท็จมากกว่าผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่กับคู่สมรส ส่วนด้านการงดเว้นจากปาณาติบาต ด้านการงดเว้นจากการลักทรัพย์ ด้านการงดเว้นจากการประพฤติผิดในทางประเวณี และด้านการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. แนวทางส่งเสริมการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช สรุปได้ ดังนี้

1) ด้านการงดเว้นจากปาณาติบาต ได้แก่ ควรมีการอบรมสร้างความเข้าใจในหลักเบญจศีลเบญจธรรม ควรพยายามปฏิบัติตามหลักเบญจศีล เบญจธรรมให้มากขึ้น ควรส่งเสริมให้ผู้สูงอายุได้ทำกิจกรรม ลด ละ เลิก การทำลายความสุขของสัตว์ที่เกิดจากการส่งเสียงดัง เปียดเปียนที่อยู่อาศัย กักขังสัตว์ และควรส่งเสริมให้ผู้สูงอายุได้ทำกิจกรรมการช่วยสงเคราะห์ สัตว์ที่อดอยาก ไร้เจ้าของ

2) ด้านการงดเว้นจากการลักทรัพย์ ได้แก่ ควรมีความเคารพในสิทธิและทรัพย์สินของผู้อื่น ควรสอนเปรียบเทียบวิถีชีวิตของคนทำอาชีพไม่สุจริตและคนทำอาชีพสุจริต ควรส่งเสริมให้ลดละเลิกการเอาไรต์เอาเปรียบผู้อื่นทั้งด้านทรัพย์สิน และโอกาสในการทำงาน ควรส่งเสริมให้ลดละเลิกการฉ้อโกง เบียดเบียนทรัพย์สินทั้งสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่น

3) ด้านการงดเว้นจากการประพฤตินอกใจในทางประเวณี ได้แก่ ควรจัดกิจกรรมเพื่อให้มีการสำรวมในกามคุณ โดยให้ฟังธรรมทำให้สงบ ควรส่งเสริมให้ได้ทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัวเพื่อจะได้ไม่ประพฤตินอกใจสามีภรรยาตัวเอง ใช้กิจกรรมการเล่านิทานถึงผลของการผิดประเวณี ว่าจะได้รับผลคือตกนรกและต้องป่นต้นนิ้ว และอธิบายถึงการร่วมประเวณีกับหญิงที่บิดามารดาดูแลนั้นผิดศีลข้อ 3 นี้ด้วย

4) ด้านการงดเว้นจากการพูดเท็จ ได้แก่ ควรหมั่นฝึกสติก่อนพูดอยู่เสมอ ควรอบรมชี้ให้เห็นถึงโทษและประโยชน์จากการใช้คำพูด ควรให้ได้ทำกิจกรรมส่งเสริมการพูดในสิ่งที่เป็นประโยชน์มีสาระต่อส่วนรวม ควรส่งเสริมให้ได้รับการฝึกทักษะการพูดที่ดีมีสาระ และอ่อนหวานต่อผู้อื่น ควรจัดกิจกรรมรณรงค์การพูดสุภาพ และอ่อนหวาน คำจริง คำสัตย์ ควรเปรียบเทียบให้ได้เห็นถึงความเหมือนกันของคนบ้ากับคนที่ชอบพูดเพ้อเจ้อ ไร้สาระ

5) ด้านการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย ได้แก่ ควรมีความตระหนักว่าสุราเมรัยเป็นสิ่งที่นำชีวิตไปสู่ความหายนะ ควรส่งเสริมให้ได้รับรู้โทษและภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากการเสพสุรา จัดกิจกรรมส่งเสริมการทำประโยชน์เช่นแข่งกีฬา ช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส ควรชี้ให้เห็นโทษของยาเสพติด คือ ทำให้มีเมมา ขาดสติ และมีความผิดทางกฎหมาย เกิดอุบัติเหตุต่าง ๆ เช่น เมมาแล้วขับเกิดรถชนกันทำให้มีคนตาย หรือพิการ และควรใช้สื่อภาพและวิดีโอฉายให้ผู้สูงอายุได้ชมถึงอาการของผู้ติดยาเสพติด

อภิปรายผล

1. ผลการวิจัย พบว่า การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอบางบาล จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมที่มีพุทธศาสนาเป็นแนวทางดำเนินชีวิต ปรัชญา ชีวิตคนไทย วัฒนธรรม ประเพณี จริยธรรมล้วน สืบเนื่องมาจากปรัชญาทางพระพุทธศาสนา การมีความรู้ ความเข้าใจ

เรื่องจริยธรรมย่อมก่อให้เกิดแนวทางการปฏิบัติตนที่เหมาะสม เข้าใจทักษะและรูปแบบของการปฏิบัติตน เพื่อประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนา ภาย ความคิด จิตใจ และทักษะในการดำเนินชีวิต ให้เป็นผู้ที่มีจริยธรรม คุณธรรม ศีลธรรม มีทัศนคติที่ถูกต้อง ค่านิยมที่เหมาะสมดีงาม ย่อมสามารถนำไปพัฒนาตนเองให้มีจิตสำนึก มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ มีความสำนึกในบทบาทของพุทธศาสนิกชนที่ดี แต่ก็มีบ้างที่ผู้สูงอายุ บางกลุ่มไม่ค่อยได้เข้าวัดปฏิบัติธรรม เป็นประจำ ส่งผลให้การเข้าใจในหลักธรรมมีน้อย ดังนั้น ส่งผลต่อการนำเอาหลักศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระครู สัจจญาณประยุต สัจจญาโณ (สัจจจารักษ์) (พระครูสัจจญาณประยุต สัจจญาโณ, 2554) ได้ ศึกษาวิจัยเรื่อง “การปฏิบัติตามหลักเบญจศีล เบญจธรรมของสมาชิกศูนย์บริการผู้สูงอายุในวัด มาตุคุณาราม ตำบลกระโสม อำเภอดงหลวง จังหวัดพิจิตร” ผลการศึกษาวินิจฉัย พบว่า การ ปฏิบัติตามหลักเบญจศีล เบญจธรรม ของสมาชิกศูนย์บริการผู้สูงอายุ โดยรวม อยู่ในระดับมาก ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ อธิชฐาน พูลศิลป์ศักดิ์กุล (อธิชฐาน พูลศิลป์ศักดิ์กุล, 2549) ได้ ศึกษาวิจัยเรื่อง “การรักษาศีล 5 ของพุทธศาสนิกชนวัยแรงงาน : กรณีศึกษาเขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีการรักษาศีล อยู่ในระดับมากที่สุด เหตุผลที่ไม่สอดคล้อง ด้วยความที่ประชาชนในตำบลป่าระกำเป็นคนมีอายุมากเป็นส่วนใหญ่ ความคิดหรือเหตุผลส่วนตัวที่ยึดมั่นในตนเองมาก จึงไม่ค่อยรับการสอนเท่าที่ควร ยึดมั่น ในแนวคิดของตนเอง

2. ผลการวิจัย พบว่า การเปรียบเทียบการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุ ในตำบลป่าระกำ อำเภopakพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีเพศ ระดับการศึกษา อาชีพก่อน อายุ 60 ปี และบุคคลที่อาศัยอยู่ร่วมกันในปัจจุบัน ต่างกัน ดังนี้

1) ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภopakพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีเพศ ต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการงดเว้นจากปาณาติบาต ด้านการงดเว้น จากการลักทรัพย์ ด้านการงดเว้นจากการประพฤตินทางประเวณี ด้านการงดเว้นจากการ พุดเท็จ และด้านการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ อธิชฐาน พูลศิลป์ศักดิ์กุล (อธิชฐาน พูลศิลป์ศักดิ์กุล, 2549) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง “การรักษาศีลห้าของพุทธศาสนิกชนวัยแรงงาน : กรณีศึกษาเขตสวน

หลวงกรุงเทพมหานคร ซึ่งพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่เพศมีความสัมพันธ์กับการรักษาสีลห้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า เพศต่างกันไม่มีผลต่อการรักษาสีล 5

2) ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำสีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการงดเว้นจากการประพฤติผิดในทางประเวณี ด้านการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้สูงอายุที่มีการศึกษาประถมศึกษาหรือต่ำกว่า มีการงดเว้นจากการประพฤติผิดในทางประเวณี และมีการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัยมากกว่าผู้สูงอายุที่มีการศึกษามัธยมศึกษาหรือ ปวช. หรือ ปริญญาตรีหรือปริญญาโท ส่วนด้านการงดเว้นจากปาณาติบาต ด้านการงดเว้นจากการลักทรัพย์ ด้านการงดเว้นจากการพูดเท็จ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อธิษฐาน พูลศิลป์ศักดิ์กุล (อธิษฐาน พูลศิลป์ศักดิ์กุล, 2549) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การรักษาสีลห้า ของพุทธศาสนิกชนวัยแรงงาน : กรณีศึกษาเขตสวนหลวงกรุงเทพมหานครซึ่งพบว่าระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการรักษาสีลห้า

3) ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีอาชีพก่อนอายุ 60 ปีต่างกัน มีการนำสีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4) ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีบุคคลที่อาศัยอยู่ร่วมกันในปัจจุบันต่างกัน มีการนำสีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการงดเว้นจากการพูดเท็จ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่กับบุตรหลานหรือญาติพี่น้องมีการงดเว้นจากการพูดเท็จมากกว่าผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่กับคู่สมรส ส่วนด้านการงดเว้นจากปาณาติบาต ด้านการงดเว้นจากการลักทรัพย์ ด้านการงดเว้นจากการประพฤติผิดในทางประเวณี และด้านการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ผลการวิจัย พบว่า แนวทางส่งเสริมการนำศิลปะ 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุ ในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพะนึ่ง จังหวัดนครศรีธรรมราช สรุปได้ ดังนี้

1) ด้านการงดเว้นจากปาณาติบาต ได้แก่ ควรมีการอบรมสร้างความเข้าใจในหลักเบญจศีลเบญจธรรม ควรพยายามปฏิบัติตามหลักเบญจศีล เบญจธรรมให้มากขึ้น ควรส่งเสริมให้ผู้สูงอายุได้ทำกิจกรรม ลด ละ เลิก การทำลายความสุขของสัตว์ที่เกิดจากการส่งเสียงดัง เบียดเบียนที่อยู่อาศัย กักขังสัตว์ และควรส่งเสริมให้ผู้สูงอายุได้ทำกิจกรรมการช่วยสงเคราะห์สัตว์ที่อดอยาก ไร้เจ้าของ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระมหาพิชิตชัย ยมพาลไพ (พระมหาพิชิตชัย ยมพาลไพ, 2542) ได้ศึกษาเรื่อง “ทัศนะเรื่องศีล 5 ของชาวพุทธในสังคมไทย ปัจจุบัน ศึกษาเฉพาะกรณีการฆ่าสัตว์” เมื่อปี พ.ศ. 2542 ผลการวิจัยทราบว่า การงดเว้นจากการฆ่าสัตว์มีความสำคัญเพราะเป็นข้อปฏิบัติเพื่อความสงบสุข ป้องกันการเบียดเบียนชีวิตและความหวาดระแวงระหว่างมนุษย์กับมนุษย์และมนุษย์กับสัตว์ และในปัจจุบันประชาชนส่วนใหญ่เข้าใจหลักศีลข้อนี้ถูกต้องแต่ไม่สามารถจะปฏิบัติให้สมบูรณ์ได้ เพราะความจำเป็นในการดำรงชีวิต และเชื่อว่าการฆ่าสัตว์เป็นบาปมีผลทั้งในชาตินี้และชาติหน้า ผู้ที่ปฏิบัติที่ขาดความเข้าใจอย่างถูกต้องในการรักษาศีลจะเข้าใจว่าการรักษาศีลยากเกินไปจึงไม่รักษาศีล

2) ด้านการงดเว้นจากการลักทรัพย์ ได้แก่ ควรมีความเคารพในสิทธิและทรัพย์สินของผู้อื่น ควรสอนเปรียบเทียบวิถีชีวิตของคนทำอาชีพไม่สุจริตและคนทำอาชีพสุจริต ควรส่งเสริมให้ลดละเลิกการเอาเปรียบผู้อื่นทั้งด้านทรัพย์สิน และโอกาสในการทำงาน ควรส่งเสริมให้ลดละเลิกการฉ้อโกง เบียดเบียนทรัพย์สินทั้งสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่น

3) ด้านการงดเว้นจากการประพฤตินอกใจในทางประเวณี ได้แก่ ควรจัดกิจกรรมเพื่อให้มีการสำรวมในกามคุณ โดยให้ฟังธรรมทำใจให้สงบ ควรส่งเสริมให้ได้ทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัวเพื่อจะได้ไม่ประพฤตินอกใจสามีภรรยาตัวเอง ใช้กิจกรรมการเล่านิทานถึงผลของการผิดประเวณีว่าจะได้รับผล คือ ตกนรกและต้องป่นต้นจัญ และอธิบายถึงการร่วมประเวณีกับหญิงที่บิดามารดาคุณแลนั้นผิดศีลข้อ 3 นี้ด้วย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พระมหาปัญญา ชยปัญญา (พระมหาปัญญา ชยปัญญา, 2536) กาเมสุมิจฉาจารกับปัญหาจริยธรรมในสังคมปัจจุบัน พบว่ามูลเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ผิดศีลข้อกาเมสุมิจฉาจารนั้นมาจาก

องค์ประกอบภายใน คือ กิเลสตัณหาที่ฝังแน่นอยู่ในจิตใจเรียกว่า กิเลสสามและองค์ประกอบภายนอก คือสิ่งแวดล้อมคือตัวบุคคล โอกาสที่เอื้ออำนวย ค่านิยม เรียกว่า วัตถุสาม

4) ด้านการงดเว้นจากการพูดเท็จ ได้แก่ ควรหมั่นฝึกสติก่อนพูดอยู่เสมอ ควรอบรมชี้ให้เห็นถึงโทษและประโยชน์จากการใช้คำพูด ควรให้ได้ทำกิจกรรมส่งเสริมการพูดในสิ่งที่เป็นประโยชน์มีสาระต่อส่วนรวม ควรส่งเสริมให้ได้รับการฝึกทักษะการพูดที่ดีมีสาระ และอ่อนหวานต่อผู้อื่น ควรจัดกิจกรรมรณรงค์การพูดสุภาพ และอ่อนหวาน คำจริง คำสัตย์ ควรเปรียบเทียบให้เห็นถึงความเหมือนกันของคนบ้ากับคนที่ชอบพูดเพ้อเจ้อ ไร้สาระ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระสมพงษ์ ติกขธมโม (พระสมพงษ์ ติกขธมโม, (ราชเจริญ), 2541) เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเรื่องมุสาวาทในพุทธปรัชญาเถรวาท พบว่า มุสาวาทก่อให้เกิดความทุกข์สืบสวนวนวายขึ้นในสังคม ทางพุทธปรัชญามีทรรศนะว่าการมุสาวาทเป็นการทำกรรมอย่างหนึ่งซึ่งเรียกว่า วจีกรรม คือทำความชั่วทางวาจา เป็นการทำลายตัวเองทำลายผู้อื่น ทำลายสังคม ทำลายเศรษฐกิจ ทำลายการเมือง ทำลายชาติ

5) ด้านการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย ได้แก่ ควรมีความตระหนักว่า สุราเมรัยเป็นสิ่งที่นำชีวิตไปสู่ความหายนะ ควรส่งเสริมให้ได้รับรู้โทษและภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากการเสพสุรา จัดกิจกรรมส่งเสริมการทำประโยชน์เช่นแข่งกีฬา ช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส ควรชี้ให้เห็นโทษของยาเสพติด คือ ทำให้มีเงินเมา ขาดสติ และมีความผิดทางกฎหมาย เกิดอุบัติเหตุต่าง ๆ เช่น เมาแล้วขับเกิดรถชนกันทำให้มีคนตาย หรือพิการ และควรใช้สื่อภาพและวิดีโอายให้ผู้สูงอายุได้ชมถึงอาการของผู้ติดยาเสพติด สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระมหาสำราญ ญาณส่วโร (พินดอน) (พระมหาสำราญ ญาณส่วโร, (พินดอน), 2542) เรื่อง การศึกษาผลกระทบจากการกล่าวละเมิดศีลข้อที่ 5 ที่มีต่อสังคมไทย งานวิจัยนี้พบว่า สรุปคือ 1) ปัญหาที่มีต่อสังคมไทย ทำลายสุขภาพกายและสุขภาพจิต 2) ความหมายของสุรา เมรัย 3) แรงจูงใจที่มีทั้งแรงจูงใจภายใน มีอวิชชาเป็นตัวนำ แรงจูงใจภายนอกปัจจัยภายนอกเป็นสิ่งแวดล้อมทัศนคติ ค่านิยมทางสังคม 4) ผลกระทบแก่สังคมไทยโดยรวมมีประเด็นทางด้านสังคมคือก่อความเดือดร้อนเบียดเบียนคนที่อยู่ร่วมกันในสังคม และด้านตัวเอง ทำให้เสื่อมเสียเกียรติยศเสียสุขภาพด้านภูมิธรรม เป็นโทษทางธรรมที่ให้ผลในชาติหน้าเป็นกรรมที่ให้ผลในชาติต่อ ๆ ไป 5) วิธีการแก้ไขปัญหา ตามหลักพุทธธรรม ได้เสนอให้แก้ไขปรับสภาพชีวิตโดยใช้โยนิโสมนสิการของตนเอง และแก้ไขที่สิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้มีกัลยาณมิตร

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยเป็นรายด้านสามารถนำมาอภิปรายผลวิจัยได้ ดังนี้

1. ด้านการงดเว้นจากปาณาติบาต พบว่า ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระครูสังฆญาณประยุต สัจจญาณ (สังฆารักษ์) (พระครูสังฆญาณประยุต สัจจญาณ, 2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การปฏิบัติตามหลักเบญจศีล เบญจธรรมของสมาชิกศูนย์บริการผู้สูงอายุในวัดมาตุคุณาราม ตำบลกระโสม อำเภอดงทับฟ้า จังหวัดพังงา” ผลการศึกษาวิจัยพบว่าการปฏิบัติตามหลักเบญจศีล เบญจธรรม ของสมาชิกศูนย์บริการผู้สูงอายุ ด้านปาณาติบาตกับเมตตากฎณา อยู่ในระดับปานกลาง ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมคณีย์ จำนงจิต (สมคณีย์ จำนงจิต, 2553) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของสมาชิกสหกรณ์การเกษตรศุภนิมิต ชะอวดพัฒนา จำกัด อำเภอชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช” ผลการวิจัยพบว่า การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของสมาชิกสหกรณ์การเกษตร ศุภนิมิตชะอวดพัฒนา จำกัด อำเภอชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านห้ามฆ่าสัตว์ อยู่ในระดับมาก เหตุผลที่ไม่สอดคล้อง ด้วยความที่ ประชาชนในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ทำอาชีพเกษตรกรรม ทำสวนยางพารา ปาล์ม น้ำมัน และสวนผลไม้ การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นสิ่งที่เลี่ยงได้ยาก ซึ่งทำให้ต่างจากพื้นที่อื่นที่ได้ศึกษากันไว้

2. ด้านการงดเว้นจากการลักทรัพย์ พบว่า ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพจน์ พุ่มทอง ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาภาคสมทบ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมมาโคกราช” ผลการวิจัยพบว่า การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาภาคสมทบ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมมาโคกราช ด้านอทินนาทาน อยู่ในระดับปานกลาง

3. ด้านการงดเว้นจากการประพฤติดินทางประเวณี พบว่า ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พระมหาปัญญา ชยปัญญา (พระมหาปัญญา ชยปัญญา, 2536) กาเมสุมิจณาจารกับปัญหาจริยธรรมในสังคมปัจจุบัน พบว่า

มูลเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ผิดศีลข้อกาเมสุมิจนานี้มาจาก องค์ประกอบภายใน คือ กิเลสตัณหาที่ฝังแน่นอยู่ในจิตใจเรียกว่า กิเลสกาเมและองค์ประกอบภายนอก คือ สิ่งแวดล้อมคือตัวบุคคล โอกาสที่เอื้ออำนวย ค่านิยม เรียกว่า วัตถุกาเม

4. ด้านการงดเว้นจากการพูดเท็จ พบว่า ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอบางแพ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และทุกข้อ ผู้สูงอายุมีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระสมพงษ์ ดิกขธมโม (พระสมพงษ์ ดิกขธมโม, (ราชเจริญ), 2541) เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเรื่องมูสาวาทในพุทธปรัชญาเถรวาท พบว่า มูสาวาทก่อให้เกิดความทุกข์สับสนวุ่นวายขึ้นในสังคม ทางพุทธปรัชญามีทรรศนะว่าการมูสาวาทเป็นการทำกรรมอย่างหนึ่งซึ่งเรียกว่า วจกรรม คือทำความชั่วทางวาจา เป็นการทำลายตัวเองทำลายผู้อื่น ทำลายสังคม ทำลายเศรษฐกิจ ทำลายการเมือง ทำลายชาติ

5. ด้านการงดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย พบว่า ผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอบางแพ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระมหาสำรวย ญาณส่วโร (พระมหาสำรวย ญาณส่วโร, (พินดอน), 2542) เรื่อง การศึกษาผลกระทบจากการกล่าวละเมิดศีลข้อที่ 5 ที่มีต่อสังคมไทย งานวิจัยนี้พบว่า สรุปคือ

- 1) ปัญหาที่มีต่อสังคมไทย ทำลายสุขภาพกายและสุขภาพจิต
- 2) ความหมายของสุรา เมรัย
- 3) แรงจูงใจที่มีทั้งแรงจูงใจภายใน มีอริชาเป็นตัวนำ แรงจูงใจภายนอกจากปัจจัยภายนอกเป็นสิ่งแวดล้อม ทักษณคติ ค่านิยมทางสังคม
- 4) ผลกระทบแก่สังคมไทยโดยรวมมีประเด็นทางด้านสังคมคือก่อความเดือดร้อนเบียดเบียนคนที่อยู่ร่วมกันในสังคม และด้านตัวเอง ทำให้เสื่อมเสียเกียรติยศ เสียสุขภาพด้านภูมิธรรม เป็นโทษทางธรรมที่ให้ผลในชาติหน้าเป็นกรรมที่ให้ผลในชาติต่อ ๆ ไป
- 5) วิธีการแก้ไขปัญหา ตามหลักพุทธธรรม ได้เสนอให้แก้ไขปรับสภาพชีวิตโดยใช้นิโสมนสิการของตนเอง และแก้ไขที่สิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้มีกัลยาณมิตร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย

1. นายกองค้การบริหารส่วนตำบล และผู้เกี่ยวข้องในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนังจังหวัดนครศรีธรรมราชควรส่งเสริมให้ผู้สูงอายุได้ฝึกสติ อบรมกรรมฐานเป็นประจำ
2. นายกองค้การบริหารส่วนตำบล และผู้เกี่ยวข้องในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราชควรส่งเสริมให้ผู้สูงอายุได้มีโอกาสเป็นวิทยากรอบรมอาชีพแก่คนหนุ่มสาวในชุมชน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการละเว้นจากการเสพสุราของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. ควรศึกษาทัศนคติที่มีต่อการละเว้นจากการชักชวนผู้อื่นไปร่วมเสพสุราของผู้สูงอายุในตำบลป่าระกำ อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

เอกสารอ้างอิง

- พระครูสังจญาณประยุต สจจญาณโณ. (2554). *การปฏิบัติตามหลักเบญจศีล เบญจธรรม ของสมาชิกศุนย์บริการผู้สูงอายุในวัดมาตุคุณาราม ตำบลกระโสม อำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา*. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาจุฬาราชวิทยาลัย.
- พระมหาปัญญา ขยปญโญ. (2536). *กาเมสุมิจฉาจารกับปัญหาจริยธรรมในสังคมปัจจุบัน*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาพิชิตชัย ยมपालโพ. (2542). *การศึกษาทัศนะเรื่องศีล 5 ของชาวพุทธในสังคมไทยปัจจุบัน* : ศึกษาเฉพาะกรณีการฆ่าสัตว์. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พระมหาสำราญ ญาณส่วโร, (พินดอน) . (2542). *การศึกษาผลกระทบจากการกล่าวละเมิดศีลข้อที่ 5 ที่มีต่อสังคมไทย*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระสมพงษ์ ดิกขธมโม, (ราชเจริญ). (2541). *การศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเรื่องมูสาวาทในพุทธปรัชญาเถรวาท*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย . (2539). *พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

- วิทยาลัยสงฆ์ธรรมจักรเชียงใหม่. (2545). *หนังสือธรรมจักรเชียงใหม่*. เชียงใหม่: สำนักพิมพ์
นันทพันธ์พรินติ้ง จำกัด.
- สงศรี ชมภูวงศ์. (2549). *การวิจัย*. นครศรีธรรมราช: โรงพิมพ์หมามกุฏราชวิทยาลัย.
- สมคณีย์ จำนงจิต. (2553). *การนำศิลปะ 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของสมาชิกสหกรณ์การเกษตร
ศุภนิมิตชะอวดพัฒนา จำกัด อำเภอลำพูน จังหวัดนครศรีธรรมราช*. นครปฐม: โรง
พิมพ์หมามกุฏราชวิทยาลัย.
- องค์การบริหารตำบลป่าระกำ อำเภอลำพูน จังหวัดนครศรีธรรมราช. (2554). *ข้อมูลสถิติ
ผู้สูงอายุตำบลป่าระกำ ณ เดือนมีนาคม 2554*. นครศรีธรรมราช: องค์การบริหาร
ตำบลป่าระกำ.
- อธิษฐาน พูลศิลป์ศักดิ์กุล. (2549). *การรักษาศิลปะของพุทธศาสนิกชนวัยแรงงาน : กรณีศึกษา
เขตสวน หลวง กรุงเทพมหานคร*. ชลบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยบูรพา.